

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Wildowicz

Protokolant: Karolina Szapiel

przy udziale oskarżyciela posiłkowego J. B.

po rozpoznaniu w dniach 13 września 2017 r., 31 stycznia, 26 lutego, 30 maja i 2 lipca 2018 r. sprawy:

T. M., syna M. i F. z domu N., urodzonej (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 15 lutego 2016 r. w B. przy ul. (...) w budynku Starostwa Powiatowego podrobił dokument w postaci zawiadomienia o zamiarze pozyskania drewna w lesie w ten sposób, że wpisał w nim dane osobowe nieżyjącego już L. O. i na dokumencie tym złożył w jego imieniu podpis (...) wiedząc, że osoba ta nie brała udziału w czynności po czym dokument ten jako autentyczny przedłożył w Starostwie Powiatowym w B.,

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

2. w okresie od 15 lutego 2011 r. do dnia 1 lutego 2016 r. w rejonie wsi K. gm. W. z działki leśnej o numerze geodezyjnym (...) dokonał wyrębu w celu przywłaszczenia dziesięciu drzew sosny czym spowodował straty na łączną kwotę 1707,65zł na szkodę J. B.,

tj. o czyn z art. 290 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

I. oskarżonego **T. M.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia z tym, że ustala, iż został on dokonany w dniu 15 lutego 2011 r. i za to na mocy art. 270 § 1 k.k. skazuje go na **karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. oskarżonego **T. M.** w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dacie bliżej nieustalonej, w okresie od 15 lutego 2011 r. do 18 lutego 2011 r., w rejonie wsi K. w gminie W., z działki leśnej o numerze geodezyjnym (...), dokonał wyrębu w celu przywłaszczenia dziesięciu drzew sosny, o łącznej wartości 1707,65 zł. na szkodę J. B., **to jest o czyn z art. 290 § 1 k.k.** i za to na mocy art. 290 § 1 k.k. skazuje go na **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

III. na mocy art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;**

IV. na mocy art. 290 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego nawiązkę na rzecz J. B. w wysokości 3415,30 zł. (trzy tysiące czterysta piętnaście złotych trzydzieści groszy);

V. na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności **warunkowo zawiesza** oskarżonemu na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

VI. na mocy art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do informowania Sądu o przebiegu okresu próby;

VII. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. B. kwotę 1680 zł. (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w sprawie;

VIII. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł. (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi.

Sędzia:

Sygnatura akt II K 306/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. M. zamieszkuje w miejscowości K. położonej w gminie W..

W dniu 15 lutego 2011 r. mężczyzna udał się do Starostwa Powiatowego w B., mieszczącego się przy ulicy (...), skąd pobrał druk zawiadomienia o zamiarze pozyskania drewna w lesie. W dokumencie tym wpisał dane osobowe nieżyjącego już wtedy L. O., po czym podpisał się na nim jego imieniem i nazwiskiem. Tego samego dnia zawiadomienie to przedstawił urzędnikowi Starostwa Powiatowego w B., który zamieścił na nim informację o należącej do L. O. działce leśnej, oznaczonej numerem (...), położonej w rejonie wsi K. w gminie W.. W istocie współwłaścicielami tej działki leśnej byli T. M. i J. B., którzy nabyli ją w ramach spadku po zmarłym T. K., który z kolei nabył jej własność w drodze zasiedzenia.

W okresie od 15 do 18 lutego 2011 r. T. M. udał się działkę leśną o numerze (...) położoną w rejonie wsi K. w gminie W. i dokonał wyrębu z jej terenu 10 sztuk drzew sosny o łącznej masie 6,97 m³ i wartości 1707,65 zł. W dniu 18 lutego 2011 r. drewno to zostało ocechowane przez leśniczego E. F. i wydane zostało świadectwo legalności jego pozyskania.

T. M. nie poinformował J. B. o zamiarze pozyskania drewna.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków J. B. (k. 10v – 11, 292v – 293), K. M. (k. 2, 294), B. D. (k. 352), M. B. (k. 392v), M. Ł. (k. 59v, 293v), E. F. (k. 55v – 56, 293v – 294), a także kserokopie orzeczeń (k. 3, 14), kserokopie zawiadomienia (k. 5), kserokopie opisu i mapy (k. 6), informację z Nadleśnictwa B. w B. (k. 13), obliczenie wartości drewna (k. 18), odpis skrócony aktu zgonu (k. 19), opinię z zakresu klasycznych badań dokumentów (k. 73 – 94) oraz kserokopie materiałów z akt sprawy o sygnaturze (...) (k. 305 – 311).

T. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień (k. 37, 97, 235v).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów nie budziły jakichkolwiek wątpliwości.

Okolicznością bezsporną było to, że w dniu 15 lutego 2011 r. w Starostwie Powiatowym w B. złożone zostało zawiadomienie o zamiarze pozyskania drewna, w którym jako zawiadamiający wpisany został L. O., zamieszkały w K., będący właścicielem lasu położonego na działce nr (...) na terenie wsi K., gmina W.. Pracownik Wydziału Geodezji, Katastru i Nieruchomości Starostwa Powiatowego w B. potwierdził na tym zawiadomieniu, że L. O. figuruje jako właściciel w/w działki leśnej (por. kserokopia zawiadomienia – k. 5, kserokopia opisu i mapy – k. 6, zeznania świadka M. Ł. – k. 59v, 293v).

Poza sporem było także to, że L. O. w dacie 15 lutego 2011 r. już nie żył gdyż zmarł w dniu 18 sierpnia 1971 r. (por. odpis skrócony aktu zgonu – k. 19).

W związku z powyższym ewidentnym jest, że podpis L. O. na przedmiotowym zawiadomieniu został podrobiony. Zgromadzone w sprawie dowody wskazują, że uczynił to T. M..

O winie oskarżonego w omawianym zakresie jednoznacznie świadczy opinia biegłego z zakresu klasycznych badań dokumentów. Biegły dysponując oryginałem przedmiotowego zawiadomienia i porównując umieszczone na nim zapisy słowne z materiałem porównawczym, bez jakichkolwiek wątpliwości stwierdził, że zapisy te, w tym podpis L. O., zostały nakreślone przez T. M. (k. 73 – 94).

W ocenie Sądu opinia biegłego w całości zasługuje na uwzględnienie. Jest ona bowiem pełna, jasna i rzeczowa. Została sporządzona w oparciu o badanie oryginału dokumentu, a wnioski w niej zawarte poparte zostały logiczną argumentacją.

W świetle informacji udzielonej przez Nadleśnictwo B. w B. (k. 13) oraz zeznań leśniczego E. F. (k. 55v – 56, 293v – 294) nie mogło budzić wątpliwości to, że na podstawie przedmiotowego zawiadomienia o zamiarze pozyskania drewna, w okresie od 15 do 18 lutego 2011 r. z działki leśnej o numerze 13 położonej w obrębie wsi K., pozyskane zostało drewno sosnowe w ilości 10 sztuk o masie 6,97 m³. W dniu 18 lutego 2011 r. drewno to zostało bowiem ocechowane, a więc najpóźniej w tym dniu musiało być już wyrąbane.

Z obliczenia sporządzonego przez Nadleśnictwo B. w B. wynika, że w/w drewno było wartości 1707,65 zł. (por. k. 18).

Zdaniem Sądu niewątpliwym było, że wyrębu w/w drewna dokonał T. M.. Wynika to przede wszystkim z zeznań świadka E. F., który właśnie w obecności oskarżonego dokonał ocechowania ściętego drewna (k. 55v – 56, 293v – 294). Co więcej układ wydarzeń, jak również wskazania logiki jednoznacznie wskazują, że skoro to oskarżony posłużył się w Starostwie Powiatowym w B. podrobionym dokumentem – zawiadomieniem o zamiarze pozyskania drewna, a następnie brał udział w czynności ocechowania drewna, w trakcie której wskazywał podlegające temu drzewa, to niewątpliwie to on dopuścił się ich wyrębu, tym bardziej, że był współwłaścicielem tej działki leśnej (kwestia ta zostanie omówiona w dalszej części uzasadnienia).

W ocenie Sądu nie mogło również budzić wątpliwości to, że działka leśna o numerze 13 położona w obrębie wsi K. w gminie W. w 2011 r. stanowiła współwłasność oskarżonego oraz J. B..

Z niekwestionowanych przez T. M. oraz nie podważonych jakimkolwiek dowodem zeznań J. B. (k. 10v – 11, 292v – 293), K. M. (k. 2, 294), B. D. (k. 352) i M. B. (k. 392v) wynika, że przedmiotowa działka pierwotnie stanowiła własność L. O.. Następnie, na podstawie nieformalnej umowy kupna – sprzedaży, nabył ją T. K., ojczym oskarżonego i jednocześnie dziadek J. B.. W późniejszym czasie T. K. nabył własność tej działki w drodze zasiedzenia. Po śmierci T. K., która nastąpił w 2005 r. spadek po nim nabyli T. M. i J. B., po 1/2 części każdy z nich.

Zdaniem Sądu powyższe relacje należało uznać za wiarygodne. Nie zostały one bowiem w żaden sposób zakwestionowane i co istotne znalazły potwierdzenie w dokumentach stanowiących materiał dowodowy niniejszej sprawy (por. k. 14, 3).

Jakkolwiek T. M. dokonał wyrębu drzew na działce leśnej, której był współwłaścicielem to wskazać należy, że zgodnie z trwałą linią orzecznictwa rzecz stanowiąca współwłasność sprawcy jest i dla niego – w rozumieniu przepisów prawa karnego co do przestępstw przeciwko mieniu – rzeczą cudzą. Co istotne, oskarżony o zamiarze pozyskania drewna z tej działki nie poinformował jej współwłaściciela i nie uzyskał od niego zgody na takowe działanie (por. zeznania J. B.). Nie sposób także przyjąć za sugestią obrońcy oskarżonego, że istniało jakiekolwiek porozumienie co do podziału i sposobu korzystania ze spornej działki. Po pierwsze, J. B. stanowczo temu zaprzeczył i potwierdzili to B. D., M. B. i K. M., a ich zeznania są konsekwentne, spójne, uzupełniają się wzajemnie i z pozytywnym skutkiem poddają się weryfikacji przez pryzmat zasad logiki i wskazań doświadczenia życiowego, zasługując na przymiot wiarygodnych. Po drugie, gdyby takie porozumienie istniało, to nie byłoby sporu o podział masy spadkowej, który był przedmiotem postępowania w sprawie prowadzonej w tutejszym Sądzie Rejonowym pod sygnaturą akt (...).

W toku postępowania w charakterze świadka przesłuchana została również J. M. (k. 351v) jednak jej zeznania nie wniosły nic istotnego i w żaden sposób nie przyczyniły się do rozstrzygnięcia sprawy.

Reasumując, opisane wyżej dowody uzupełniają się i tworzą logiczną całość, nie pozostawiając zdaniem Sądu jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że oskarżony popełnił przypisane mu czyny. Dowody te wykazały ponad wszelką wątpliwość, że w dniu 15 lutego 2011 r. (Sąd przyjął prawidłową datę tego czynu) w B., przy ul. (...), w budynku Starostwa Powiatowego, podrobił dokument w postaci zawiadomienia o zamiarze pozyskania drewna w lesie w ten sposób, że wpisał w nim dane osobowe nieżyjącego już L. O. i na dokumencie tym złożył w jego imieniu podpis (...) wiedząc, że osoba ta nie brała udziału w czynności, po czym dokument ten jako autentyczny przedłożył w Starostwie Powiatowym w B.. Zachowaniem swoim wyczerpał więc ustawowe znamiona czynu zabronionego przewidzianego w art. 270 § 1 k.k. Ponadto w dacie bliżej nieustalonej, w okresie od 15 lutego 2011 r. do 18 lutego 2011 r., w rejonie wsi K. w gminie W., z działki leśnej o numerze geodezyjnym (...), dokonał wyrębu w celu przywłaszczenia dziesięciu drzew sosny, o łącznej wartości 1707,65 zł. na szkodę J. B., czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 290 § 1 k.k. W przypadku tego czynu Sąd z kolei poprawił błędną kwalifikację prawną przyjętą w akcie oskarżenia. Skoro bowiem brak było dowodów na to, że drzewo wyrąbane przez T. M. zostało przez niego następnie zabrane (w istocie oskarżyciel publiczny nie zarzucał tego oskarżonemu) to zachowanie oskarżonego winno być kwalifikowane z art. 290 § 1 k.k.

W ocenie Sądu wymierzone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności są odpowiednie biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy oraz stopień jego zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynów. Okolicznością łagodzącą jest niewątpliwie to, że T. M. nie był dotychczas karany sędownie (k. 396) oraz jego podeszły wiek.

Niewątpliwie występki, których dopuścił się oskarżony cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości i wysoki stopień zawinienia. T. M. dopuścił się zamachu na mienie innej osoby oraz godził w wiarygodność dokumentów. Działał przy tym z premedytacją, w sposób zaplanowany i metodyczny. Ponadto, mając możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynów, mając możliwość zgodnego z prawem zachowania, nie będąc przez nikogo zmuszany, zdecydował się popełnić przestępstwa.

Przy wymierzaniu oskarżonemu jednostkowych kar pozbawienia wolności Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winny spełniać te kary. Zdaniem Sądu orzeczone jednostkowe kary zapobiegną w przyszłości ponownym czynom oskarżonego i będą oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtują wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary.

Na wymiar orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności wzgląd miał związek podmiotowy i przedmiotowy między zbiegającymi się przestępstwami oraz prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji ogólnej i indywidualnej. Jakkolwiek czyny oskarżonego popełnione zostały w bardzo bliskim odstępie czasowym to jednak skierowane były przeciwko różnym dobrom chronionym prawem i właśnie to, a także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary przesądził, że należało orzec wobec oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady asperacji. W ocenie Sądu orzeczona kara łączna w wymiarze 8 miesięcy zapobiegnie w przyszłości jego ponownym czynom i będzie oddziaływać na niego wychowawczo.

Mając na uwadze właściwości i warunki osobiste oskarżonego, fakt, że nie był dotychczas karany sędownie, jest osobą w podeszłym wieku, Sąd doszedł do przekonania, iż można postawić wobec niego pozytywną prognozę kryminologiczną, że nie popełni w przyszłości przestępstwa. W związku z tym zasługuje na danie mu szansy i zastosowanie wobec niego instytucji probacji w postaci warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia byłaby jedynie represją w stosunku do oskarżonego i nie spełniłaby swoich celów. Okres próby wynoszący 2 lata jest zdaniem Sądu wystarczający do dyscyplinującego oddziaływania wobec oskarżonego.

Zgodnie z dyspozycją art. 290 § 2 k.k., w razie skazania za wyrąb drzewa, sąd orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w wysokości podwójnej wartości drzewa. Orzeczenie tego środka jest zatem obowiązkiem Sądu,

niezależnym od sytuacji majątkowej sprawcy, zaś jego wysokość sztywno ustalona – i już choćby z tego powodu wykluczone jest uwzględnienie przy jej obliczaniu faktu, że oskarżony jest współwłaścicielem lasu, z którego drzewa wyrabiał. Sąd orzekł zatem od T. M. na rzecz J. B. nawiązkę w wysokości 3415,30 zł.

Kierując się dyspozycją art. 72 § 1 k.k., Sąd nałożył na oskarżonego jeden z wymienionych w tym przepisie obowiązków, tj. obowiązek informowania sądu o przebiegu okresu próby.

W toku postępowania oskarżyciel posiłkowy J. B. korzystał z pomocy pełnomocnika, za którego pośrednictwem wniósł o zasądzenie od oskarżonego kosztów z tym związanych. Orzeczenie w tym zakresie (punkt VII wyroku) oparte zostało na § 11 ust. 2 pkt 3 i ust. 7 oraz § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 627 k.p.k., a o opłacie na zasadzie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Sędzia: